

vigtigste regler til beskyttelse mod misbrug af oplysninger, som det offentlige er rådig over, er:

1) *straffelovens § 152*, der har følgende indhold:

„Røber nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, straffes han med bøde, hæfte eller under skærpene omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Sker det for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding eller benytter han i øvrigt sådan kundskab i det angivne øjemed, kan straffen stige til fængsel i 3 år.

Stk. 2. Efter ovennævnte regler straffes også den, som efter at være fratrudd stillingen på nogen af de angivne måder forser sig med hensyn til tjenestehemmeligheder, som han i stillingen har erfaret.

Stk. 3. De ovennævnte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på den, som virker ved telegraf- eller telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige.“

2) *Straffelovens § 157*:

„Samme straf finder anvendelse, når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelsen af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører.“

Denne bestemmelse må efter omstændighederne også kunne anvendes ved brud på tavshedspligten.

3) *Straffelovens § 263, stk. 2*:

„På samme måde straffes personer, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, eller som i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse udøver eller har udøvet et erhverv, såvel som sådanne personers medhjælpere, når de røber privatlivet tilhørende hemmeligheder, der er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, medmindre de har været forpligtede til at udtale sig eller har handlet i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.“

4) *Tjenestemandsløven (lov nr. 291 af 18. juni 1969) § 10, stk. 2*:

„Tjenestemanden skal iagttage tavshed med hensyn til de forhold, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med, og hvis hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver ham foreskrevet. Tavshedspligten ophører ikke med hans udtræden af tjenesten.“

5) *Reglerne om spionage i straffelovens § 107 og dennes kapitel 12 i øvrigt*, der ikke er personelt begrænset som de foregående regler.

De nævnte regler er, som påpeget af Kockvedgaard, utilstrækkelige, fordi de — bortset fra spionagereglerne — kun hjemler straf for brud på tavshedspligt for så vidt angår personer, der enten er ansat i det offentlige tjeneste, udøver offentlige hverv eller udfører hvert i medfør af offentlig autorisation (§ 263). Straffelovens § 152 omfatter hverken ansatte i rent private edb-servicebureauer, der arbejder for det offentlige, eller ansatte i Datacentralen. Heller ikke straffelovens § 263, stk. 2, kan antages at omfatte sådanne ansatte, idet ordet „medhjælpere“ formentlig ikke kan fortolkes i denne retning. Yderligere er denne bestemmelse begrænset til røvelse af „privatlivet tilhørende hemmeligheder“.

Straffelovens § 152, stk. 3, udstrækker dog tavshedspligten til personer, der virker ved telegraf- eller telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige (koncessionerede selskaber), og ved særlige lovbestemmelser er forskellige grupper af private erhvervsudøvere pålagt en tavshedspligt, der er strafferetligt sanktioneret gennem henvisning til straffelovens § 152. Det drejer sig bl. a. om:

advokater, jfr. retsplejelovens § 136, stk. 1, se hertil Bech i *Juristen* 1962 s. 395 ff, statsautoriserede revisorer, jfr. lov nr. 68 af 15. marts 1967, § 17, stk. 1, translatører og tolke, jfr. lov nr. 213 af 8. juni 1966, § 8, stk. 3, dispachører, jfr. lov nr. 215 af 8. juni 1966, § 14, stk. 3, skibs- og varemæglere, jfr. lov nr. 69 af 15. marts 1967, § 8, stk. 3, samt statsautoriserede vejere og målere, jfr. lov nr. 217 af 8. juni 1966, § 13, stk. 3.